

Og på samme måde kan det gå på energiområdet. Der føler jeg mig overbevist om, at hvis vi sørger for at feje for egen dør først, hvis vi sørger for at have en vellykket CO₂-politik, så er der stor chance for, at vi kan tjene som forbillede og blive foregangsland for en række andre lande.

(Kort bemærkning).

Peter Hansen-Nord (V):

Nu nævner fru Elsebeth Gerner Nielsen CFC-gasserne – jeg mener, det er Montrealprotokolten. Det var for øvrigt et af de første steder, hvor joint implementation blev anvendt for at nå målene. Det understreger vel egentlig, at det er et godt politisk instrument til at opnå nogle fælles internationale målsætninger.

Så jeg må endnu en gang vende tilbage til klimapolitikken i øvrigt for de andre drivhusgasser og spørge: Er det nogle politiske instrumenter, man kunne få De Radikale til seriøst at overveje at arbejde videre med, både den fælles gennemførelse, som er joint implementation, og de omsættelige miljøtilladelser, som vil være en naturlig følge?

For lige så snart den fælles gennemførelse har nået et vist niveau, så kan man lægge det ud i markedet; det er kun et spørgsmål om at lave reglerne rigtigt og lade markedet selv sætte prisen. Ved de gode eksempler, som fru Elsebeth Gerner Nielsen selv nævner, har man netop anvendt de politiske instrumenter, som jeg nu spørger De Radikale, om de har overvejet at tage med i deres partiprogram.

(Kort bemærkning).

Eva Møller (KF):

Jeg skal blot give tilslutning til det, som hr. Peter Hansen-Nord netop har sagt. Jeg vil gøre opmærksom på, at her havde vi jo faktisk nogle aftaler, hvor man brugte gulerodsmetoden og ikke stokkemethoden, og hvor man lavede nogle frivillige aftaler – men det var selvfølgelig også på et tidspunkt, hvor vi havde en borgerlig regering, som tror på, at det rent faktisk virker. Det glæder mig da, at fru Elsebeth Gerner Nielsen kan erindre den tid og også kan erindre, at de aftaler virkede nøjagtig lige så godt, og at vi ikke havde alle disse problemer med at sikre virksomhederne gode vilkår.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det Radikale Venstre er meget tilhænger af at bruge markedsmekanismen dér, hvor det overhovedet kan lade sig gøre, men for os er det aldeles afgørende, at vi får integreret de eksterne omkostninger.

De omkostninger, der ikke af sig selv bliver værdisat af markedsmekanismen, skal vi som politikere sørge for at værdisætte og så få dem integreret i markedspriserne og derefter lade markedet løse miljøproblemerne. Det er den strategi, vi på lang sigt arbejder efter. Vi går med andre ord efter højere grønne afgifter, altså nogle priser på energi, der afspejler de reelle miljøomkostninger, men til gengæld skal vi selvfølgelig have reduceret nogle af de andre omkostninger, der er forbundet med at producere.

Så på den måde kan jeg sige til hr. Peter Hansen-Nord: Ja, vi er så absolut tilhængere af at bruge markedsmekanismen.

Omkring joint implementation vil jeg sige: Vi er tilhængere af, at vi også sørger for at hjælpe tredjeverdenslande og østeuropæiske lande til at reducere deres CO₂-mål, men det udelukker ikke, at vi har en stor forpligtelse til selv at gøre noget nationalt, i og med at vi har et CO₂-udslip pr. indbygger på 12 t; det er vi nødt til at gøre noget ved.

Omkring de omsættelige forureningstilladelser: Vi er ikke færdige med at vurdere, om det er en løsning, der kan bruges. Hr. Peter Hansen-Nord har jo fuldstændig ret i, at i nogle sammenhænge er de blevet brugt succesfuldt i en international sammenhæng; men det er ikke ensbetydende med, at vi mener, de kan bruges i alle sammenhænge.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Kim Behnke som ordfører.

Kim Behnke (FP):

Med de mange store og små sager, der er i dansk energipolitik, fristes man jo til at sige, at den tilbagevendende tradition, vi har haft med en enkelt årlig energidebat, måske ikke er tilstrækkelig. Måske er der i virkeligheden så mange punkter på den energipolitiske dagsorden, at vi havde brug for mere end én dag til at diskutere dem.

Specielt når man ser den måde, hvorpå regeringen handler, den måde, hvorpå regeringen bruger sit mandat til at træffe store beslutninger